

Plot twist. Waldo finds himself.

Ανατροπή:- Πού είναι ο Γουόλι; - Βρίσκει τον εαυτό του!

Εφημερίδα Τοίχου Του ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 11^{ΟΥ} ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

« ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ »

«Εστία είναι ...

να Βρίσκω μια Ήσυχη Γωνιά.»

Από τις Εσώκλειστες Τηλεδιασκέψεις προς τις Εσώτερες Σκέψεις

Φ .190. 10-04-2020 με κορονοϊό

Τι είναι η ήσυχη γωνιά;

Ένα καταφύγιο μέσα στον τόπο σας. Μια ανάσα. Μπορεί να βρεθεί παντού, να δημιουργηθεί κάθε στιγμή. Είναι μια στάση, μια άλλη ματιά... Για να βρεθεί μια ήσυχη γωνιά, το μόνο που χρειάζεται είναι μια ελάχιστη μετακίνηση στη σκέψη σας, στο συνηθισμένο ρυθμό που σας παρασύρει. Η ζωή μας είναι γεμάτη θύελλες. Ας κρατήσουμε μια ήσυχη γωνιά, το δικό μας χώρο, για εμάς, για τον εαυτό μας...

Μία εστία!

Γράφω για την **Εστία** μας με την αρχαία ελληνική έννοια. Σύμφωνα με το λεξικό που έχω στα χέρια μου, προέρχεται από το ρήμα έζομαι = κάθομαι (όχι τρέχω!). Σημαίνει λοιπόν: γωνιά, παραστιά, παραγώνι, τζάκι / σπίτι, τόπος μόνιμης διαμονής / το μέρος όπου καίγεται η καύσιμη ύλη, σε μηχανήματα / το μέρος που δημιουργείται σπινθήρας, σε όπλα / το σημείο ή η πηγή όπου δημιουργείται κάτι κι από εκεί διαδίδεται αλλού / μεταφορικά: ο τόπος της παραγωγής και της δημιουργίας!

Διατυπώνω εδώ τους φόβους μου διότι μέσα σε αυτόν τον αναγκαστικό εγκλεισμό όλων μας (μικρών και μεγάλων) λόγω της πανδημίας, η εστία (το σπίτι μας) κατακτάται και καταστρέφεται βίαια και ανεπιστρεπτή από την επέλαση των πολύβουων ηλεκτρονικών μέσων, που έρχονται ως «μεγάλος αδερφός» να μας «συν-τρέξουν» κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό...

Τηλε-εκπαίδευση, Τηλε-αγορές, Τηλε-διασκέδαση, Τηλε-διάσκεψη κι όλες οι αργόσυρτες, Τηλε (δήθεν -) επικοινωνίες. Για το «καλό μας»... Εκ-συγχρονισμός!;

Τα «εξ' αποστάσεως» όπλα της τεχνολογίας θεωρώ ότι μας δίνουν λύσεις και καλώς υπάρχουν... Όμως η ασίγαστη, κατακλυσμιαία επιβολή τους για χάρη -και προς όφελος(!) της κανονικότητας, της πολιτικής ορθότητας, του μεταμοντέρνου lifestyle και κυρίως της οικονομίας, αφήνει πίσω της μια **τεράστια τρύπα**... Που; Στην εστία μας...

Δεν μας αφήνουν στην απαραίτητη ησυχία ... «Φουλ οι μηχανές!» «Φως μόνο στις Οθόνες»... Ψηλά να «Πάμε», στις Κορυφές και Μέσα στις Απέραντες Θάλασσες...

Οι καλύτερες μέρες όταν ήμουν παιδί -γραμμένες στη μνήμη μου ήταν με κλειστό το σχολείο, λόγω διακοπών ή & λόγω κακοκαιρίας! Οι πιο ευτυχισμένες και οι πιο δημιουργικές μαζί. Σαν ένα αθόρυβο πρωί μετά τη χιονοθύελλα. Δε χρειαζόταν να «μπουκάνομαι» με πολλά υλικά. Έβρισκα στο ράφι βιβλία και τα πρωτοδιάβαζα ή έπιανα τα σχολικά μου και τα ξαναδιάβαζα μόνος μου, εκτιμώντας τα αλλιώς κάθε φορά. Και βέβαια δεν περίμενα, στο δευτερόλεπτο, να μου μιλήσουν τα ίδια και να λύσουν απορίες που μου γεννούσαν. Μάθαινα να περιμένω & να το ψάχνω!

Ακόμα, κι όταν δεν είχα την ανάγκη να διαβάσω άλλο, επέλεγα να αυτό-οργανωθώ, να ακούσω τη σκέψη και τα συναισθήματά μου και έγραφα τα δικά μου «βιβλία». Τα δημιουργούσα! Δε θα «δείχνονταν» πουθενά, αλλά καλύτερα! Είχα το χρόνο να προβάρω ήρεμος την επερχόμενη ζωή! Δίχως διδαχές από τα έξω πλαίσια. Τότε μόνο «χώνευα» μαθήματα και πράγματα γύρω μου! Έχοντας χαλαρά αποδεχτεί ότι όπως η αγρανάπωση βοηθάει τα χωράφια να είναι πιο αποδοτικά και να δυναμώνουν, έτσι γινόταν, σκεφτόμουν, και με το «δώρο» που μας έκαναν τα σχολεία, να κλείνουν...(Αθώα, λέτε, παιδική σκέψη; Ήρεμη Αλήθεια...)

... Με την ίδια αίσθηση ροής, αυτοδιάθεσης κι ελευθερίας, έφτιαχνα και έπαιζα και τα δικά μου παιχνίδια. Χρήματα πολλά για αγοραστά παιχνίδια δεν είχαμε τότε... Ερχόταν η μία ιδέα πίσω από την άλλη! Μ' απλά υλικά, του σπιτιού... Με χαρά! Με οδηγό τη σκέψη και την καρδιά μας. Μέσα στη σιωπή. Όλοι από κοντά!

Θυμάμαι, σε μία εγχείριση ρουτίνας, που όμως χρειάστηκε να μείνω μέσα αρκετό καιρό έφτιαξα όλες τις φιγούρες του Καραγκιόζη απ το μηδέν... Έστησα γραπτή ιστορία, έβαλα στο ισόγειο παράθυρο μου κι ένα τεταωμένο σεντόνι, βρήκα λάμπα και μετά από χειρόγραφες προσκλήσεις κάτω από τις πόρτες των παιδιών στην πολυκατοικία μου, έπαιζα σε δυο βραδιές 4 παραστάσεις! Δύο φίλοι έκαναν και τους «ανιματέρ», εκεί στα μαζεμένα παιδιά μέσα στον ακάλυπτο. Το ευχαριστηθήκαμε όλοι -και βρήκα και βοηθούς για τις επόμενες ...

Για τις κατασκευές; Τι να πω! Τα κόψε - ράψε με χάρακες και μετρήματα, με κόλλες και πριόνια (ήταν τότε η μόδα της ξυλοκοπτικής) με κουρέλια, μπουκάλια, κουτιά και μπογιές! Μεγάλη παραγωγή... Μεγάλη Ικανοποίηση! Μεγάλη Ησυχία!... Ηρεμία πολλή! Τόση που «ακούγαμε» το «μέσα μας». Αισίως! Ανθρώπινα!

Το σχολείο και η οικογένεια βέβαια ήδη είχαν βάλει μέσα τους σπόρους. Χωρίς φανφάρες! Τότε, εντός μου «κάθονταν» όλοι και με προσκαλούσαν να τους σκαλίσω. Να καλλιεργήσω...

Πεδιάδες ολόκληρες γεμίζαμε τότε με χορταράκια, με δέντρα καρποφόρα και με λουλούδια... (Πεδιάδες, & όχι Πλατφόρμες)

Οι σκοποί της εκπαίδευσης, μέσα στην φαινομενική ακινησία των κλειστών σχολείων, το βλέπω τώρα, 45 χρόνια μετά, ως εκπαιδευτικός (και ως σκεπτόμενος άνθρωπος), τότε επιτεύχθηκαν. **Μέσα** στη ζωή που ξετυλίγεται σαν κουβάρι. Εμείς το κρατάμε στα χέρια μας... Το «τηλέ-ζειν» εκεί μας τελειώνει... Ευτυχώς! Το πρόγραμμα το φτιάχνουμε οι ίδιοι!

Τώρα, ας μου επιτραπεί, πέρα από τις προσωπικές μου αυτές καταθέσεις - που απευθύνονται σε αυτό το τεύχος στους μεγάλους και όχι τόσο στα παιδιά- να παραθέσω τα λόγια που μου στάλθηκαν μέσα στις προηγούμενες γιορτές -με ουσιαστικό τηλέ-μήνυμα!- από τον κύριο Κλουκίνα, το Διευθυντή του Σχολείου μας. Αυτός ο επίλογος είναι και το απαύγασμα της τωρινής αναζήτησής μου /μας για ισορροπία... **«Σιωπή... Ακούστε μέσα σας! ...Βρείτε μια ήσυχη γωνιά!»**

... Η νέα χρονιά και η νέα δεκαετία να ανοίξει για όλους μας «απέραντες πεδιάδες» - σαν αυτές που περιγράφει ο Joseph Roth, εκατό χρόνια πριν, στο βιβλίο του: «Τα χρόνια των ξενοδοχείων».

«Μπροστά στα ψηλά βουνά, αντιμέτωπος με τις δίχως στεριά θάλασσες, ο άνθρωπος νιώθει χαμένος, νιώθει τον κόσμο απειλητικό και επικίνδυνο. Αντιμέτωπος με τις απέραντες πεδιάδες, νιώθει χαμένος, αλλά όχι απαρηγόρητος. Μπορεί να είναι ένα χορταράκι μόνο, αλλά δε θα βουλιάζει: Είναι σαν ένα παιδί που ξυπνάει ένα καλοκαιρινό πρωί νωρίς, πρώτο, όταν οι άλλοι κοιμούνται ακόμα. Νιώθει χαμένο, μα την ίδια στιγμή ευτυχισμένο μέσα στην απέραντη σιωπή». ...

Σας ευχαριστώ, Κυριάκος Περβανάς (Τμήμα Ένταξης)

ΥΓ. Για όποιον θέλει παραπάνω εστίαση : Ιστοσελίδα του σχολείου / Ενότητα δραστηριότητες: <http://11dim-athin.att.sch.gr/activities.htm> τα ΦΡΕΣΚΑ τ.: 24, 28, 38, 42, 48, 53, 54, 49,73, 79, 96, 115, 116, 124, 147, 176